

Jak Trojku vidí Kalifornňan a učitel na českém gymnáziu Robert James Rich

07.07.2025

Slyšel jsem kdysi, že trojka je prý nešťastné číslo. Na Žižkově to ale až tak úplně neplatí.

Můj první byt v Praze byl malinký, usazený vedle tramvajových kolejí hned naproti hřbitovu – no, mít tiché sousedy občas není od věci. Když si však můj spolubydlící za covidu pořídil psa, začalo nám tam být trochu těsno, proto jsme se s úlevou přestěhovali do našeho současného bytu obklopeného dvěma parky a chráněného před hlukem velkoměsta.

Bydlíme v paneláku, obvykle považovaném za nudný a bezvýrazný. Mně ale tenhle byt dal pocit domova, který jsem jako Kalifornňan původně plánující, že v Praze zůstane pouze tři měsíce, vůbec nečekal. Uteklo už téměř deset let a já jsem pořád tady.

Hartigova, hlavní ulice poblíž našeho domu, která ústí přímo do Husitské, je živý neustále se měnící pás, kde se obchody objevují a mizí téměř přes noc. Se spolubydlícím se často smějeme, jak plynule ty krámky vznikají a zanikají a ulice stále znova a znova nachází samu sebe.

Zvyknout si tady nebylo snadné. Česká byrokracie umí být náročná a lidé jsou tu uzavřenější než v Kalifornii. Studium češtiny mi však nakonec pomohlo pochopit místní filozofii: poctivě pracuj a buď vynalézavý, ale život ber vždycky takový, jaký je. Tady nemusíš být ten nejlepší – musíš být jen sám sebou. Navíc, když tvrdě pracuješ, tak přece budou i koláče (bez práce koláče nejsou)!

Někdy se moje americké návyky střetnou s českou rezervovaností, a když už je toho na mě moc, prchám s přítelem do Itálie. Pořád ale platí, že Žižkov mi ukázal, že i nešťastné číslo může člověka zavést na místo, kde se cítí jako doma.

Text je uveřejněný v rámci projektu obce „Praha 3 – Společné soužití 2025“ na integraci držitelů dočasné ochrany spolufinancovaného MV ČR a UNHCR.

MINISTERSTVO VNITRA
ČESKÉ REPUBLIKY